

Említs kocsmanevet csendes öreg korhelyeknek, csodálatos képzet folytán már érzik is hangulatát, hallják muzsikáját és nyelvükkel csettintenek, mert annyira érzik az illető kocsmá ételeinek ízét. Beszélni pedig úgy tudnak róla, mint a mesevilágról, amely mégis elérhető... de szűkös a pénztárcájuk. Egy ilyen kocsmálmódzó ejtette ki előttem az „Aranyponty” nevét, de rögtön megbánta, mintha titkot árult volna el:

— Ez csak azoknak való, akik tisztelik a békebeli hangulatot és a bájos romantikát.

Lányok vagyunk!

Ilyennek nem éreztük magunkat, de felkerestük a nevezett kocsmát. Félnap alatt sikerült megtalálni: cégérenélküli földszintes romház, a roskatag padláson rozsdás kalitka vicsoritja tépett drótfait, egy nyöszörgő ablakon éktelen felírás: „Ajtó kapualat jobbra.” Mozgó falú folyosón ér be az ember egy sötét szobába, ahol már két ódon tekintetű, kőlést tartó, századeleji hajviseletű asszony vár és illemkódexi mosollyal üdvözl.

— Egy pohár sört, asszonyom.

— Lányok vagyunk, — mondják kszendén és egyszerre.

A szoba sötét, lassan lehet ki-

Ez a hiteles budai kocsmaromantika!

Századeleji lányok szolgálnak fel, egerek cincognak és bürök illatozik

hintenek és versenyezve mondják:

— Ó, másképpen volt régen, amikor még édes szüleink éltek. Nem így vezették a kocsmát, de sajnos, az ostrom alatt tönkrementünk...

Akik szeretik a petróleumlámpát

— Nekem az összes kelengyém, — vág közbe a fiatalabb, mire a másik erélyesen végigméri, de a fiatalabb még inkább folytatja: — Kérem, gyönyörű dolgok voltak, svájci hálóingek, vőlegényem halála előtti napon kaptam.

— Nekem is volt vőlegényem, — veti közbe álmódzva az idősebb — de ez az urat nem érdekli. Istenem...

— Adél, Adél, nem voltatok eljegyezve!

— Mit tudsz te, mi volt?... Tönkrement mindenünk. Képzeld, a bomba elsöpörte gyönyörű békebeli ékszereinket, valódi ötvös-

remek voltak. Mi már csak lézengünk, ebben az egy szobában vagyunk, nincsen villany, ó, nem telik, de vannak vendégek, kedves öregurak, akik ezt szeretik, a petróleumlámpát. De tessék kiülni a kerthelyiségbe, van kint asztal.

Néhány szolid kis egér

Nos, a kerthelyiség: egy vén eperfa alatt két ütött-kopott asztal, amelyre még az első világháború előtt kaparta oda kedvese nevét — talán egy nekibúsult egyetemi hallgató. Az eperfa csendesen hullatja piros, savanykás gyümölcsseit, néhány perc múlva macska dörgölődzik az ember lábához. Unja már, úgy látszik, az eperfa derekát és a kisasszonyok lábát. Vendég is ritkán kerül ide, ahogy megtudjuk a kisasszonyoktól.

Szívesen hallgat az ember és bámulja a roskatag környezetet, ám a némaságot egy patkány és több egér arra használja fel, hogy kószáljon a fal mellett a kocsmá-

ajtó körül. Az egerek mintha megakarnák szolgálni kosztjukat, vígan cincogni kezdenek, a macska pedig mitsem izgulva, már a tetőn mosdik.

— Kérem, itt férgék járnak!

— Néhány szolid kis egér, de nem hagyjuk őket elszaporodni. Nézze, olyan sokan meghaltak körülöttünk, hogy mi nem szeretünk semmiféle halál okozói lenni.. Ugy-e nem untatom?

— Nem, nem, — mondjuk kissé megborzadva.

Az irigyek

— Milyen gazdagok voltunk mi! Igen, mondtam, hogy az ostrom elpusztított mindenünket. De valamicske maradt, abból anyukát gyönyörűen eltemettük. Szép temetés volt, bizony ezért irigykednek ránk errefelé, mert nekünk ilyenre is telt. Mindjárt megmutatom, milyen szépek voltak a mi szüleink. Itt vannak a fényképek.

Szoknyája alól albumot vesz ki és sárga képeket mutogat. A szá-

zadforduló duzzadó polgári jóléte tükröződik a képek alakjain. A kisasszony pedig beszél:

— Ez a kerthelyiség gyönyörű volt, itt nyíltak illatos virágok és leanderek, pálmák, mert tartottak itt előkelő emberek esküvői ebédeket. A házban két nagyterem volt, de mindig tele vendégekkel. Kik jártak ide? Katonatisztek, igen, igen, ó, — de jártak újságírók és írók is. Nem, nem tudom a nevüket, hiszen nekünk olyan sok dolgunk volt akkor is...

Valóban. Körül pillant az ember és bólogat szavaira: a kert hátul derékig érő gazt nevel, a bürök pimaszul eregeti kesernyészagát, egy árva tyúk mégis a hajdani rend emlékének áldozataként egy zsinóron kénytelen szedegetni füvet.

A kisasszony az eperfára mutat: — Itt egy lővés helye, értem dördült el.

Ezt az esetet rögtön abbahagyja, mert kijön húga és mosolyogva mondja.

— Tudja, uram, feltűnően hasonlít vőlegényemre. Istenem, egyszer miattam összeveszt valakivel és a veszekedés hevében belelőtt az eperfába...

Mintha mi sem történt volna, tovább fecsegnek hajdani gazdagságról, békebeli vendégekről, irigy szomszédokról és macskájuk ügyességéről.

A számlán csak egy pohár sör szerepelt, pedig megfizettem volna a tapasztalatokért is.